

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 3 lutego 2016 r.

Pozycja 93

POSTANOWIENIE

z dnia 2 lutego 2016 r.

Sygn. akt Ts 235/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Sławomira Wronkowska-Jaśkiewicz – przewodnicząca

Marek Zubik – sprawozdawca

Andrzej Rzepliński,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 października 2015 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej C.W.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej z 30 czerwca 2015 r. (data nadania) C.W. (dalej: skarżąca) zakwestionowała zgodność art. 61 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, ze zm.; dalej: p.p.s.a.) w zakresie, w jakim nie przewiduje możliwości zabezpieczenia roszczeń o zwrot wywłaszczonych nieruchomości przez wpisanie w dziale III księgi wieczystej ostrzeżenia o toczącym się postępowaniu w sprawie zwrotu wywłaszczonej nieruchomości, z art. 45 ust. 2 Konstytucji („prawo do procesu”).

2. Postanowieniem z 8 października 2015 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu na podstawie art. 79 ust. 1 Konstytucji, art. 49 w zw. z art. 46 ust. 1 oraz art. 47 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 1997 r.). Trybunał uznał, że skarga została wniesiona po terminie, a ponadto, wydając orzeczenie wskazane przez skarżącą jako ostateczne w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji, sąd nie stosował kwestionowanego w skardze przepisu. Skarżąca nie wykazała też sposobu naruszenia jej konstytucyjnych praw.

3. W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżąca argumentuje, że choć znała treść postanowienia o odmowie zabezpieczenia w dniu jego podjęcia, to oczekiwała, iż sąd uzasadni swoje stanowisko w wyroku z grudnia 2014 r. Skarżąca uważa też, że wykazała sprzeczność postanowień art. 61 p.p.s.a. z art. 45 ust. 1 Konstytucji. W jej przekonaniu niekonstytucyjność tego przepisu polega na zaniechaniu wprowadzenia regulacji przewidującej możliwość zabezpieczenia roszczeń o zwrot wywłaszczonych nieruchomości.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Na podstawie art. 138 w zw. z art. 139 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 1064, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 2015 r.) z dniem 30 sierpnia 2015 r. utraciła moc ustawa o TK z 1997 r. Zgodnie z art. 134 pkt 1 ustawy o TK z 2015 r. w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy w postępowaniu przed Trybunałem w zakresie dotyczącym wstępnego rozpoznania stosuje się przepisy dotychczasowe, tzn. przepisy ustawy o TK z 1997 r. Rozpatrywana skarga konstytucyjna została wniesiona przed dniem wejścia w życie ustawy o TK z 2015 r., dlatego do jej wstępnej kontroli zastosowanie mają przepisy ustawy o TK z 1997 r.

2. Zgodnie z art. 49 w zw. z art. 36 ust. 4 ustawy o TK z 1997 r. skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 25 ust. 1 pkt 3 lit. b w zw. z art. 36 ust. 6 i 7 oraz w zw. z art. 49 ustawy o TK z 1997 r.). Trybunał Konstytucyjny bada w szczególności, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

3. Trybunał Konstytucyjny uznaje, że postanowienie o odmowie nadania rozpatrywanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie zasługują na uwzględnienie.

4. Trybunał podtrzymuje ocenę, zgodnie z którą skarga została wniesiona po upływie trzymiesięcznego terminu określonego w art. 46 ust. 1 ustawy o TK z 1997 r. Bez wątpienia to w postanowieniu z grudnia 2014 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w L. ostatecznie orzekł o prawie skarżącej do zabezpieczenia jej roszczenia. Dlatego też od daty jego wydania na rozprawie rozpoczął bieg termin do wniesienia skargi konstytucyjnej. Trybunał zauważa, że argumentacja dotycząca tego terminu zawarta w zażaleniu opiera się na subiektywnym przekonaniu skarżącej oraz jej oczekiwaniach wobec Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w L., które nie znajdują uzasadnienia w obowiązujących przepisach prawa. Jak wyjaśnił Trybunał w zaskarżonym postanowieniu, przeświadczenie skarżącej o tym, że sąd uzasadni w wyroku z grudnia 2014 r. postanowienie o odmowie zabezpieczenia roszczenia wydane na rozprawie w grudniu 2014 r., nie miało podstawy prawnej. Z przytoczonych przez Trybunał przepisów, tj. art. 162 i art. 101 § 1 pkt 2 p.p.s.a., wynika bowiem, że postanowienia wydawane na rozprawie, od których nie przysługuje zażalenie, wpisuje się jedynie do protokołu rozprawy. Nie sporządza się ani ich sentencji, ani uzasadnień, a sprawa wпадkowa, której dotyczą, jest zakończona z chwilą ich wydania.

Dlatego też w zaskarżonym postanowieniu Trybunał prawidłowo uznał, że skarga w tej sprawie powinna była zostać wniesiona w terminie trzech miesięcy od ogłoszenia na rozprawie w grudniu 2014 r. przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w L. postanowienia oddalającego wniosek skarżącej o zabezpieczenie, a więc do 18 marca 2015 r. W konsekwencji Trybunał prawidłowo uznał skargę wniesioną 30 czerwca 2015 r. za spóźnioną.

5. Trybunał podziela również zawartą w zaskarżonym postanowieniu ocenę (wyrażoną przez Trybunał jedynie na marginesie, bowiem skarga wniesiona po terminie nie może być poddana merytorycznej ocenie), zgodnie z którą skarżąca nie wykazała sposobu naruszenia jej prawa podmiotowego, tj. prawa do sądu. Trybunał przywołał jednolicie prezentowany w orzecnictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego pogląd o tym, że ewentualne zbycie

wywłaszczonej nieruchomości niezgodnie z prawem przez organ administracji (czyli bez zgody poprzedniego właściciela) nie powoduje niemożności dochodzenia zwrotu wywłaszczonej nieruchomości przed sądem. Skoro jako jedyny wzorzec kontroli art. 61 p.p.s.a. skarżąca przywołała art. 45 Konstytucji, to takie stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego dowodzi, że brak możliwości zabezpieczenia nie wpływa na prawo do sądu. Przekonanie skarżącej o tym, że orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego jest w tym zakresie błędne, nie wystarcza do wykazania, że jej prawo podmiotowe zostało naruszone.

Z tych powodów Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 49 w zw. z art. 36 ust. 7 ustawy o TK z 1997 r., postanowił jak w sentencji.